גליק און ראַכע

סענסאַציאָנעלער ראָמאַן
פון א. א.

(פאָרזעצונג)

— האַ, האַ, האַ, — האָט ער גע־לאַכט, — דו פאַרגעסט טואישקאַ, דאָס דו געפינסט זיך ניט אין אונגאַרן זאַנדאַרן אין טערקיי. דאָ וועט מען זיך וואונדערן, וואָרום איך האָב קיין האָרעם ניט געגרינדעט און נאָר דיר אַליין געמאַכט פון דער באַלעבאַסטע פון מיין הויז.

— ביי קיין ריכטער קאַנסטו מיך ניט פאַרקלאָגן. ווען איך האָב דיר דער־זען אין אונגאַרן, האָט מיך דיין ליב־לאַכע שיינקייט אַנטציקט. איך האָב דיר ניט געזאָגט דאָס איך האָב אַ פרוי, ווייל איך האָב געוואוסט, דאָס איין זאַך צו טאָן, קער זיך צוריק אום דו וועסט מיך צוריקשטויסן. איך האָב געהאָפט דאָס דו וועסט קיינמאָל ניט דערפאָרן דאָס צולעאימאַ איז מיין ערשטע פרוי.

— דו ביזט געוואָרן מיין פרוי און דו ביזט מיר געפאָרן נאָך טער־קיי.

— איך האָב ניט געהאָט דעם מוט צולעאימאַ געגעבן צו פאַרשטויסן פון זיך, ווייל איך האָב געוואוסט, דאָס זי וועט עס ניט איבערלעבן. איך האָב זי דאָרום געבראַכט אין יע־נעם טעמפּל און זי איז געווען גליק־לאַך מיר אָפּט צו זען דאָרט.

— איצט בלייבט פאַר דיר נאָר אַיין זאַך צו טאָן, קער זיך צוריק אום אין מיין הויז, — האָט ער געענדיקט און ער האָט ווידער אויסגעשטרעקט זיינע הענט.

— ניין, קיינמאָל, מיר זיינען גע־שיידן אויף אימער! — האָט עס מיט שטאָלץ געקלונגען פון אירע ליפּן.

— גיי אהיים צו דיין שיינער פרוי, צו דיין צולעאימאַ, מאַך ווידער גוט וואָס דו האָסט פאַרפעלט.

מאַהאָמעד בעי איז בלאַס געוואָר־דען.

— צולעאימאַ לעבט ניט מער — זי איז טויט! — האָט ער געזאָגט מיט אַ פאַרשטיקטער שטימע.

— טויט, — אַלמעכטיקער גאָט. דאָן האָסטו זי דערמאָרדעט! — האָט זי אויסגעשריען.

— ניין, זי האָט זיך זעלבסט אַריינ־געשטאָכן אַ מעסער אין האַרצן, — האָט ער איר געענטפערט.

— דאָס האָסטו איר פאַרטריבן אין טרייסטלאָזער פאַרצווייפלונג, מאַ־האָמעד, און זי איז דאָרום באַגאַנגען זעלבסטמאָרד.

— ווייי דיר, דו אומגליקלאַכער, דו האָסט איר טויט אויף דיין גע־וויסן, דיין פאַרראַט האָט זי אומגליק־לאַך געמאַכט.

אַ צייט לאַנג האָט מאַהאָמעד בעי דערשראָקן געקוקט אויף איר, דאָן האָט ער מיט געצוואונגענער רואיקייט געזאָגט:

— ניין טואישקאַ, צולעאימאַס טויט וועט מיך נימאַלס באַקומערן, עס איז געווען נאַרייש פון איר צו באַ־גיין זעלבסטמאָרד.

— ביי מיר האָט זי מער ניט גע־קאַנט בלייבן, איך וואָלט איר גע־ווען פאַרשאַפט אַן אַנדערן, אַן אַנגע־זעענעם מאַן און זי וואָלט דערמיט גע־ווען צופרידן.

— האָט ביי אייך אַזאַ קליינער ווערט אַ צאַרטפילנדע פרויען ניש־מה, האָט זי אויסגערופן.

— דו האָסט די ליבע פון דער שיי־נער צולעאימאַ קיינמאָל ניט פאַר־דינט, דיינקסטו, דאָס זי וואָלט זיך לאָזן פאַרקויפן צו אַן אַנדערן, נאָכ־דער ווי זי איז דיר נמאַס געוואָרן? זי האָט בעסער דעם טויט אויסגע־קליבן, אַלס צו לאָזן זיך דערנידעריקן אַזוי ווייט.

— אומגליקלאַכע, זי האָט אין איר בלייענדער יוגנט געמוזט ענדיקן איר לעבן אויף אַזאַ שרעקלאַכן וועג.

מאַהאָמעד בעי האָט פאַרלייגט די הענט אויף דער ברוסט און ער האָט פינסטער געקוקט אויף טואישקאַן.

— ער האָט אין דעם דאָזיקן אויגנבליק געפילט, דאָס זי שטייט העכער פון אים און דאָס ער וועט אַן איר ניט קאָנען לעבן.

— טואישקאַ, — האָט ער אַנגע־פאַנגען זאַנפט, — פאַרגעס די פאַר־גאַנגענהייט, לאָמיר אַ נייעס לעבן אַנ־פאַנגען.

— איצט ביזטו מיין איינציקע פרוי, די באַלעבאַסטע פון מיין הויז און איך שווער דיר הייליק, דאָס איך וועל דיר זיין טרייע און איך וועל קיינ־מאָל ניט הערן אויסגעשריען אַן אַנדער פרוי